

Sygn. akt IV U 358/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Tomasz Koronowski

po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 2021 r. w Elblągu na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania G. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

z dnia 16 stycznia 2018 r., znak (...)

o wysokość emerytury

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 358/21

UZASADNIENIE

Ubezpieczona G. W. wniosła odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z dnia 16 stycznia 2018r., znak (...), odmawiającej jej podwyższenia emerytury do najniższej wysokości na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (w dacie decyzji Dz.U. z 2017r., poz. 1383 ze zm., obecnie Dz.U. z 2021r., poz. 291 ze zmianami; dalej: ustawa emerytalna). Skarżąca wywodziła w odwołaniu, że z karty przebiegu zatrudnienia wynika, iż jej okres składkowy wynosi 17 lat, 6 miesięcy, a okres nieskładkowy wynosi 5 lat i 11 miesięcy, zatem emerytura winna zostać podwyższona do minimalnej wysokości.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie zaznaczył, że ponieważ decyzja nie zawiera pouczenia co do możliwości jej zaskarżenia, należy przyjąć, że termin do złożenia odwołania został zachowany. Pozwany wniosł o oddalenie odwołania wywodząc, że z uwagi na przepisy ustawy emerytalnej, regulujące zasady ustalania stażu emerytalnego, ubezpieczona legitymuje się sumą okresów składkowych i nieskładkowych w wymiarze 18 lat, 2 m-cy i 11 dni, zamiast 20 lat, wymaganych do uzyskania dochodzonego podwyższenia emerytury.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona G. W., ur. (...), w dniu 28 września 2016r. złożyła wniosek o emeryturę. Decyzją z dnia 24 października 2016r. została wnioskodawczyni przyznana emerytura od tego właśnie dnia, tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. Wysokość emerytury została ustalona w kwocie 851,34 zł i nie została podwyższona do najniższej ustawowej wysokości z uwagi na ustalenie, że skarżąca nie legitymuje się co najmniej dwudziestoletnim okresem ubezpieczenia. Wysokość emerytury wnioskodawczyni została ustalona w oparciu o art. 26 ustawy emerytalnej. Podstawa obliczenia emerytury została ustalona jako suma składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w kwocie 22.098,15 zł i zwaloryzowanego kapitału początkowego w kwocie 191.248,61 zł, którą to podstawę podzielono przez średnie dalsze trwanie życia, wynoszące 250,60 m-cy, co dało emeryturę w wysokości 851,34 zł miesięcznie.

Następnie w wyniku przeliczenia kapitału początkowego i emerytury w decyzji z dnia 20 grudnia 2016r. wysokość emerytury zwiększyła się do kwoty 902,53 zł miesięcznie, tj. przekroczyła kwotę ówczesnej minimalnej emerytury. Od 1 marca 2017r. minimalna emerytura wzrosła do kwoty 1.000 zł, natomiast emerytura wnioskodawczynie po kolejnym przeliczeniu w decyzji z dnia 3 listopada 2017r. wynosiła 912,53 zł.

(bezsporne, ponadto przywołane decyzje w aktach ZUS)

Na dzień wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. na dzień 1 stycznia 1999r., wnioskodawczynie udowodniła 9 lat, 10 miesięcy i 9 dni składkowych oraz 3 lata i 9 miesięcy okresów nieskładkowych.

(bezsporne, ponadto decyzja o ustaleniu kapitału początkowego z dnia 13 września 2016r. w aktach ZUS)

Po wejściu w życie ustawy emerytalnej, tj. od dnia 1 stycznia 1999r., jedynie w okresach od 1 października 2003r. do 31 stycznia 2004r., od 1 listopada 2007r. do 31 stycznia 2008r., od 1 czerwca 2010r. do 30 września 2012r. i od 1 stycznia 2013r. do 31 stycznia 2013r. podstawa wymiaru składek skarżącej odpowiadała wysokości co najmniej minimalnego wynagrodzenia. Pozostałe okresy ubezpieczenia, w których wnioskodawczynie była zatrudniona w niepełnym wymiarze czasu pracy albo pobierała zasiłek dla bezrobotnych, zostały przez pozwanego uwzględnione przy proporcjonalnym zmniejszeniu. Przyjęta w zaskarżonej decyzji suma okresów składkowych ubezpieczonej z uwzględnieniem proporcjonalnego zaliczenia okresów, w których podstawa wymiaru składek była niższa od minimalnego wynagrodzenia, to 13 lat, 7 m-cy i 23 dni. Z kolei suma okresów nieskładkowych to 6 lat, 1 m-c i 3 dni, a z ograniczeniem tych okresów do 1/3 okresów składkowych to 4 lata, 6 m-cy i 18 dni.

(ostatecznie bezsporne, ponadto zestawienie dołączone do odpowiedzi na odwołanie)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie było nieuzasadnione.

Stan faktyczny sprawy był bezsporny, gdyż przebieg ubezpieczenia skarżącej, wyczerpująco – w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia – opisany w odpowiedzi na odwołanie i poparty odpowiednimi zestawieniami tabelarycznymi, nie był przez wnioskodawczynię kwestionowany.

Należy zatem wyjaśnić, że zgodnie z art. 87 ust. 1 ustawy emerytalnej, w przypadku gdy emerytura przysługująca z Funduszu określona w art. 26, łącznie z okresową emeryturą kapitałową, albo emerytura przysługująca z Funduszu określona w art. 26, jest niższa niż kwota, o której mowa w art. 85 ust. 2 i 3, emeryturę przysługującą z Funduszu, w tym emeryturę ustaloną ze zwiększeniem, o którym mowa w art. 26a, podwyższa się w taki sposób, aby suma tych świadczeń nie była niższa od tej kwoty, o ile ubezpieczona kobieta osiągnęła wiek emerytalny wynoszący 60 lat i ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat, z uwzględnieniem ust. 3-7. Ponadto przepis art. 5 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Należy wobec tego wskazać również na art. 87 ust. 3 ustawy emerytalnej, zgodnie z którym przy obliczaniu okresów składkowych przypadających po dniu wejścia w życie ustawy dla celów podwyższenia emerytury w myśl ust. 1 miesiące, w których składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe były obliczone od podstawy wymiaru niższej od kwoty minimalnego

wynagrodzenia pracowników, uwzględnia się w części odpowiadającej proporcji tej podstawy do kwoty minimalnego wynagrodzenia. Trzeba także przywołać art. 5 ust. 2 tej samej ustawy, który stanowi, że przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości okresy nieskładkowe uwzględnia się w wymiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych.

Mając na uwadze przywołane przepisy, słuszne było stanowisko organu rentowego, że istotne w spornej kwestii były nie tyle matematyczne sumy okresów składkowych i nieskładkowych, które wykazała skarżąca, co sumy tych

okresów, podlegające uwzględnieniu z zastosowaniem obu wskazanych ograniczeń, tj. po pierwsze proporcjonalnego zaliczania okresów składkowych zaszytych od dnia wejścia w życie ustawy emerytalnej, stosownie do wykazywanej podstawy wymiaru składek, oraz po drugie możliwości uwzględnienia okresów nieskładkowych tylko w wymiarze 1/3 udowodnionych okresów składkowych. W kontekście zarzutów odwołania należy podkreślić, że art. 87 ust. 1 ustawy emerytalnej w pierwszej kolejności nakazuje uwzględnić ustępy od 3 do 7 tego samego artykułu, a dopiero następnie odsyła do art. 5 ust. 2 ustawy emerytalnej. Oznacza to, że sumę okresów składkowych, będącą podstawą do ustalenia maksymalnego wymiaru podlegających uwzględnieniu okresów nieskładkowych stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy emerytalnej, ustala się z uwzględnieniem art. 87 ust. 3 tej ustawy, a więc z proporcjonalnym zaliczeniem tych okresów składkowych, w których podstawa wymiaru składek była niższa od minimalnego wynagrodzenia za pracę. Skoro zatem suma okresów składkowych ubezpieczonej w rozumieniu art. 87 ust. 1 i 3 ustawy emerytalnej wyniosła 13 lat, 7 m-cy i 23 dni, to 1/3 tego wymiaru, określająca górną granicę możliwych do uwzględnienia okresów nieskładkowych, wyniosła 4 lata, 6 m-cy i 18 dni. Prawidłowo zatem pozwany ustalił, że ubezpieczona legitymuje się stażem emerytalnym w łącznym wymiarze 18 lat, 2 m-cy i 11 dni, a więc w wymiarze, który nie zapewnia podwyższenia emerytury do wysokości najniższego świadczenia tego rodzaju, określonego w art. 85 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Powyższe ustalenia skutkowały oddaleniem odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc, gdyż zaskarżona decyzja odpowiada prawu.